

Leiner Laura
Emlékezz rám

LEINER LAURA

Emlékezz rám

L&I

A kitalált történet szereplői is kitaláltak,
mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Copyright © Leiner Laura, 2019

© L&L Kiadó, 2019

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a L&L Kft., 2019

e-mail: info@llkiado.hu

www.llkiado.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Ferenczy Zsófia

A kiadványt Király Zsolt tördelte

A borítót Müller Péter tervezte

ISBN 978 615 565 353 7

„Place and time always on my mind
I have so much to say but you're so far away”

Avenged Sevenfold – *So far away*

Ott voltunk a végén. Az Iskolák Országos Versenyének legvégén, és tudtam, minden eldől a következő pár pillanatban. De a győzelmünk nem rajtam múlt, nem volt ráhatásom és nem irányíthattam. Csak álltam a pályán, várva a sorsomra, miközben igyekeztem kizárni a külvilágot és koncentrálni, hogy a légzésem egyenletes maradjon. Megpróbáltam nem figyelni Bernadettre, Zsombira és Lórirra, akik már mind beértek, és a célból drukkoltak nekem, a halántékukon kidagadó erekkel, torkuk szakadtából üvöltve, öklüket az ég felé rázva. Nem hallottam, hogy miket kiabálnak, mert az adrenalin okozta morajlás a fülemben elnyomta a környezetem hangját, így jóformán csak tatógó embereket láttam minden irányból. Aztán a sárgák következtek. Összerándult a gyomrom, és rettegve pillantottam a tanáruk felé, aki a pályán kívül készült a dobásra. Gyors fejszámolást végezve átgondoltam a létező összes lehetőséget, és hamar beláttam, hogy nem túl jók az esélyeim. A négyből hárman még mögöttem voltak, Marci, Timi és Máté. Ketten hat lépésen kívül, ők nem jelenthettek gondot. Máté azonban közelebb volt. Pontosan két lépésre tőlem. Összeszorult torokkal fordultam a dobás irányába, és szinte lassítva láttam, ahogyan a levegőben megperdül a kocka. A közönség soraiban minden fej egyszerre követte a dobás ívét, mígnem a kocka végül megállt, én pedig szorosan lehunytam a szemem. Ne kettő legyen. Csak ne kettőt mutasson. Könyörgöm, ne kettőt dobjanak, mert akkor Máté kiút a helyemről. A hangos

ovációra kinyitottam a szemem, és tekintetemmel a kockát kerestem, mert az ünneplés egyszerre mindkét dolgot jelenthette. Azt is, hogy a sárgák kettést dobtak, és azt is, hogy nem. Mert voltak, akik értünk drukkoltak, és voltak, akik ellenünk.

1.

Hét csapat maradt versenyben az Iskolák Országos Versenyén. A sárga, az arany, a sötétzöld, a szürke, a türkiz, a világosbarna, és mi, a pirosak. A kezdeti tizenhatból összesen ez a hét csapat jutott el a verseny e pontjáig. Hét iskola huszonnyolc diákja még négy napig, egyetlen kupáért. Bekanyarodtunk tehát a finisbe, és mi, akik ott voltunk a tizedik nap végén, már mind csak egy dolgot akartunk. Megnyerni az egészet.

A kerítésnek támaszkodva ültem felhúzott térdekkel, kezemben fogva a telefonomat, várva a hét órát, a megbeszéltek szerint. A délutáni napsütés felszárította a tábort, már nyoma sem volt a korábbi viharos időnek, amikor a négypróbás versenyt elmosta az eső. Mintha meg sem történt volna. Pedig nagyon is megtörtént. A fejem felett a kitisztult eget figyeltem. Most bezzeg egy kósza felhő sem volt az égbolton. Ragyogó júniusi idő lett, a tábort körülvevő erdőből a természet zenéje ütötte meg a fülem. Mostanra már egészen megszoktam ezt az állandó nyüzsgést a környéken. Csiripelés, ciripelés, brekegés, huhogás, neszezés. Nem tudtam pontosan, mik adják ki a hangokat, de felüdülést jelentett az otthon megszokott, nyomasztó csönd után. Mert élet volt körülöttem, minden

irányból hallottam, és ahogyan ott ültem a kerítés szélénél, egyre gyakrabban nézegettem a telefonom kijelzőjét, amin a zárt képernyőn anyu fotóján az óra hat ötvenkilencről átváltott hétre. A telefonom pedig abban a pillanatban rezegni kezdett. Kornél videóhívást indított.